

[Fibiger.]

ved Vestkysten og Hanstholmhavnen, som jeg dog ikke skal komme ind paa i Dag, det kan ske ved en senere Lejlighed. Men der er nogle Smaating, som den højtærede Fiskeriminister godt ved tiltrænges ved Vestkysten, saasom Ophalingsspil og den Slags, der kunde hjælpe Fiskerne i deres Arbejde, og naar vi nu har faaet en Fiskeriminister, skulde han gerne gøre sin Indflydelse gældende over for sin Kollega Ministeren for offentlige Arbejder, saa at disse smaa Ønsker hurtigt kan blive opfyldt, og man ikke stadig skal have saa vanskelige Forhold, som man har nu paa Kysten derovre, og som man har haft gennem alle Tider. Det har vist sig, at Eksporten bliver større og større, hvorfor de Beløb, der kommer ind her, spiller en betydelig Rolle for hele vort Land. Man maa saa ogsaa medvirke til, at der skabes saadanne Vilkaar for Fiskerne, at de kan faa fat i en større Del af de Fisk, der gaar i Havet, og paa den Maade gøre en Indsats for vort Land og for hele Erhvervets Trivsel.

Lovforslagene giver mig ikke Anledning til yderligere Bemærkninger. Kun vil jeg sige, at man kan se, at Fiskerierhvervet ikke ønsker Statsstøtte, naar det ikke er nødvendigt, idet det ligefrem har bedt om at blive fri for Tilskud til Brændselolie, men at det kun ønsker foretaget saadanne Foranstaltninger, at Erhvervet som frit Erhverv kan faa Lov at udøve sin Virksomhed.

Kristian Nygaard: De fire Lovforslag angaaende Fiskeriet, vi her har til Behandling, er, som det for Resten allerede er nævnt af en tidligere Taler, ikke præget af, at vi har faaet en socialdemokratisk Regering. Saa vidt jeg kan se, er de alle, naar man ser bort fra Datoerne, næsten enslydende med de tilsvarende 4 Love, som har været gældende i en Aarrække under de skiftende Regeringer. Det radikale Venstre erkender, at disse Love har været til stor Nytte for Fiskerierhvervet, og derfor vil vi ogsaa meget gerne medvirke til deres Forlængelse.

Fiskerierhvervet, der jo hører til Landets ældste, har naturligvis Krav paa Lovgivningsmagts Opmærksomhed i disse mærkelige og økonomisk vanskelige Tider. Vi ved, at Vanskelighederne er mange ogsaa for Fiskerne. Vi ved, der er Lande, som gerne vil have vore Fisk, men de vil nødig betale de nødvendige Priser. Der er andre, der gerne køber ind, men som det viser sig vanskeligt at faa Pengene hjem fra — det er ogsaa nævnt af en tidligere Taler her i Dag. Atter andre er meget kritiske med Hensyn til

Kvaliteten. Naturligvis er vi alle sammen i højeste Grad interesserede i at levere førsteklassens Varer, men saa skal de ogsaa betales med Priser, der svarer til Kvaliteten.

Trods disse og adskillige andre Vanskeligheder har Fiskeriet det sidste Aar, efter hvad der er oplyst her i Tinget, hjembragt 165 Mill. Kr. fra Udlandet, og jeg tror, det er den almindelige Opfattelse, at dette anseelige Beløb kan sættes betydeligt op, hvis vi f. Eks. beslutter os til at gennemføre den Plan om øget Konsulentvirksomhed, som Fiskerne Gang paa Gang har fremsat Ønske om, og som, hvis jeg husker ret, den højtærede Fiskeriminister ogsaa tidligere har gjort sig til Talsmand for fra denne Talerstol. Nu tror jeg, Tiden er inde til at gøre, hvad gøres kan, for at forbedre vore Markeder i fremmede Lande, hvis vi skal hævde os i Konkurrencen — og det skal vi naturligvis.

Det er mit Indtryk, at vore Fiskere er gode nok. De kan deres Ting. Jeg tror, at det i alle Kredse har gjort et særdeles godt Indtryk, at Fiskerierorganisationerne har indstillet til Ministeriet, at Tilskuddet til Olieprisen helt kan bortfalde. Maaske andre Erhvervsorganisationer burde drage Lære af Fiskerne her. Men naar Fiskerne optræder saaledes, har de ogsaa Krav paa at faa al den Hjælp, der kan ydes dem med Hensyn til Afsætningen i fremmede Lande. Vi er jo ikke ene om de fremmede Markeder. Der skal nok fra andre Landes fiskeriinteresserede Kredse blive sat kraftigt ind for at øge Eksporten. Jeg ønsker, at den nye Fiskeriminister maa faa alt muligt Held til sammen med Fiskerne at forbedre vore udenlandske Fiskemarkeder baade i Syd og Vest.

Men vi maa naturligvis heller ikke glemme Hjemmemarkedet, og her er der sikkert mangt og meget at rette. Det burde, forekommer det mig, være Fiskernes egne Organisationer, der her gik i Spidsen for at løse Problemerne. Mange Steder saavel i By som paa Land klages der over, at man ikke kan faa Fisk, og kommer der endelig en Fiskehandler, har han som Regel et grumme ringe Udvalg: Sild, Torsk og maaske enkelte Skrubber. Kvaliteten er ofte ringe, men Priserne taarnhøje. Her tror jeg nok der er Brug for en rask Mand til at sætte Fart i Arbejdet, saa at alle danske Husmødre kan faa Fisk paa Bordet mindst en Gang om Ugen. Det er mit Indtryk, at Salget kunde organiseres langt bedre mange Steder. Vi kender jo nok Andelssalgforeninger, men Andelstanken har en alt for ringe Tilslutning inden for Fiskerierhvervet, og derfor har den ogsaa for ringe Indflydelse